

den anden Side, maa, under de angivne Betingelser, indtil videre, i Forening med den efter Placat af 18de November frie Gods-transport, fra 1ste Mai 1857 at regne frigives for Alle og Enhver.

Bilag 2.

(Kjøbenhavns Magistrats Erklæring af 27de Juli 1857.)

Indenrigsministeriet har i behagelig Skrivelse, dateret 9de Mai sidstleden, forlangt vor Betænkning over det, med Bilage, hermed tilbagefølgende, af en i dette Diemed nedsat combineret Commission udarbejdede, Forslag til den fremtidige Ordning af Kjøbenhavns Færgevæsen.

Af hoslagte i denne Anledning fra Stadsens Borgerrepræsentanter modtagne Erklæring af 16de dennes vil blandt andet behageligt erfares, at Forsamlingen vel i det væsentligste tiltræder det ommeldte Forslag, men dog derhos maa ansee det rettest, at der indtil videre fastsættes en Tæxt som maximum i alt Fald for Robaadene, ligesom Repræsentantskabet, med Hensyn til de af Commissionen proponerede Afgifter, maa være af den Formening, at disse hensigtsmæssigt turde være at bestemme respective til $2\frac{1}{2}$ og 5 Rd. eengang for alle for hvert No- eller Seilfartoi, og at de Beløb, der efter Forslaget blive at erlægges af de til Færgning berettigede Personer, kunne paalignes disse som Næringsstat, i Eighed med hvad der finder Steb for andre Næringsdrivendes Bedkommende.

Foreløbigen give vi os den Frihed at bemærke, at da det Capitain Esildsen i sin Tid forundte Privilegium er expireret ved hans Død, og de tidligere i Henseende til Færgesfarten monopoliserede Laug ere ophævede ved Placat 31te Mai 1810 og 24de Mai 1811,

er den hele Færgefart formeentlig for Dieblikket at betragte som aldeles fri. Om det nu end, ifølge Grundlovens § 32, synes at maatte staae i Regjeringens Magt under Form af et nyt Privilegium at indføre endog langt større Indskrænkninger i det bestaaende Forhold end dem, hvorpaa Commissionens Forslag gaaer ud, forekommer det os dog ialtsald tvivlsomt, hvorvidt Forslaget overhovedet kan gjenføres uden Lov, og navnlig troe vi at burde fremhæve, at den deri indeholdte Bestemmelse, hvorefter den Kongelige Administration for Havnevæsenet skulde bemyndiges til i mødende Tilfælde ved sin Kjendelse at afgjøre, hvilken Betaling der skal erlægges for afgiven Færgebefordring, neppe kan have Gylldighed uden Lov.

Estemat have forudskiftet Dvenstaaende, undlade vi ikke tjenstligt at tilføie, at Magistraten ligeledes for sit Bedkommende er enig i de, som foranført af Borgerrepræsentanterne udtalte, Anskuelser, medens dog flere af Magistratens Medlemmer principaliter formene, at de foreslaaede Afgifter een Gang for alle helst maatte ganske bortfalde. Naar Repræsentantskabet derimod, efter hvad fornævnte Skrivelse endvidere viser, ikke har fundet Noget at erindre mod den af Commissionen foreslaaede Grændse for Omraadet for Færgefartens Udførelse, kunne vi ikke lade uberørt, at, om endog den Begrændsning, indenfor hvilken de proponerede Indskrænkninger i Færgerettigheden skulde komme til Anvendelse, nemlig Strækningen fra Estacaderne til Svanemøllen, for Dieblikket kan være passende, synes det dog, at man ved den endelige Bestemmelse bør have for Die, at Havnen i Tidens Løb kan udvides, hvortil der turde være saa meget mere Tøle, som der allerede nu skal foreligge en Plan til en saadan endog meget betydelig Udvidelse mod Syd. Heller ikke kan Magistraten slutte sig til hvad Repræsentantskabet har bemærket om det Uanstelige i, at der saasuart som muligt træffes Foranstaltning til, at visse bestemte Anlægssteder kunne anvises Færgefartøierne, hvorimod vi, i Henhold til de af Commissionen i denne Henseende nærmere anførte Omstændigheder,